

[Lawaetz]

ministeren tror, at det kan lade sig gøre, for forslaget har helt frivillighedens karakter, og vi må huske, at ledelserne i organisationerne, i forsikringsselskaberne, har pligt til at tage vare på indskydernes penge. Det vil sige, at de skal have en fornuftig garanti for, at der ikke bliver for store tab, og man må også gå ud fra, at de skal have en rimelig forrentning.

Samtidig står der i bemærkningerne, at man ikke må lave en konkurrence til eksisterende pengeinstitutioner osv. Der er mange problemer, der virkelig set med mine øjne er vanskelige at løse. Derfor må man nok sige: kan det lade sig gøre? Situationen er måske lidt optimistisk bedømt af industriministeren med hensyn til stigningen af milliardbeløbene. Det er rigtigt, de bliver til rådighed til en vis grad, men vil man flytte dem?

Til sidst vil jeg stille det spørgsmål, om der også er for megen optimisme med hensyn til, om de bliver til rådighed. Det har noget at gøre med, om vores socialminister finder på flere gode ideer om socialindkomst, således at vi ender med, at det bliver uinteressant i det hele taget at tegne pensionsforsikringer eller spare penge op og interessere sig for at forsørge sig selv på sine ældre dage. Hvis det bliver ved med at blive gjort mere tvivlsomt og mere negativt, får vi hverken brug for forsikringsselskaber, pensionskasser eller investeringer nogen som helst steder. Der skulle vi nødig ende.

Jeg vil godt sige, at en ting er vi enige om: milliarder til erhvervslivet, risikovillig kapital, det er fremskridtspartiet med på. Men vi må pointere, at der her virkelig er tale om en form for risikovillig kapital, så jeg godt vil gentage, at pengene kommer til at ligge et eller andet sted, som går ud over almindelige lånemuligheder. Det er vel egentlig mere sikkerhed for projekter, man mangler, sikkerhed for fremtiden, end det er penge. Penge kan nok skaffes, men det er en forudsætning, at mennesker tror, de får en rimelig forrentning, og at de ser deres penge igen.

Helt oppe i det idealistiske plan fortæller man, at det er til gavn for menneskeheden, at man investerer for at skabe et sundere erhvervsliv og dermed et sundere samfund. Det kan vi også blive enige om.

Det er dog den værste gang kosmetik, tinget længe har set. Der er en udvikling i gang, der dårligt kan betegnes som andet end en bombe under samfundsøkonomien. Bemærkningerne til lovforslaget belyser i høj grad denne udvikling. I 1979 var kapitaltilvæksten til pensionsordninger 13 mia kr. I år, 2 år senere, er den steget til 18-19 mia kr., i 1985 er det oppe på 35 mia kr. Det er ikke kapitalen, det er den årlige kapitaltilvækst, jeg taler om. Der er simpelt hen tale om en kræftagtig vækst, og der er ikke skygge af chance for, at der er dækning for de pensioner, som disse kapitaler skulle indebære, idet den samme høje rente jo netop kvæler erhvervslivet.

Regeringen har erkendt dette problem, og økonomiministeren har optaget forhandlinger med forsikringsselskaber og pensionskasser om investeringer i erhvervslivet. Det afslår de pågældende selskaber og pensionskasser. Det er udmærket, at de gjorde det, for økonomiministeren havde lovet dem fortsat skattefrihed for deres rentetilvækst, hvis de sagde ja, og en beskatning er nødvendig. Men hvad gør regeringen så efter afslaget? Den beskatter ikke rentetilvæksten, den foreslår ikke lovgivning om tvangsinvestering i erhvervslivet, den kommer med denne gang kosmetik, hvis eneste formål tilsyneladende er at redde økonomiministerens prestige.

For hvad er indholdet i dette forslag? Grænsen for erhvervsinvesteringer foreslås øget til 20 pct. I dag er den med ubetydelige begrænsninger 15 pct., men den faktiske investering i aktier er ifølge bemærkningerne til forslaget 2 pct. Det er muligt, der ligger nogle erhvervsaktive investeringer under posten »andre aktiver«, men det væsentlige er, at der er meget, meget langt op til den nuværende grænse. Der er ikke skygge af chance for, at den bliver nået inden for overskuelig tid. Det vil sige, at dette forslag ændrer intet.

Ministeren noterer i bemærkningerne, at pensionister selv må være interesserede i, at der bliver investeret i erhvervslivet. Ja, vist må de være det, men det enkelte forsikringsselskab er ikke interesseret i det. Det er interesseret i, at de andre gør det, medens det selv kan fortsætte med at investere i højtforrentede papirer. Der er jo tale om selskaber i konkurrence. De vil ikke i større omfang frivilligt investere i lavtforrentede papirer, det kan

Rahbæk Møller (SF):